
Instrukcja dla P.T. Autorów pragnących publikować artykuły w czasopismach ATK

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 10/3-4, 405-408

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**INSTRUKCJA DLA P.T. AUTORÓW
PRAGNĄCYCH PUBLIKOWAĆ ARTYKUŁY W CZASOPISMACH
AKADEMII TEOLOGII KATOLICKIEJ**

I. Wskazania ogólne

1. Czasopisma ATK są organami naukowymi odpowiednich Wydziałów ATK. W pierwszym rzędzie publikują w nich swe prace profesorowie i inni pracownicy nauki zatrudnieni na ATK a w miarę miejsca przyjmuje się do publikacji artykuły innych autorów, związanych w jakiś sposób z ATK, np. przez wygłoszenie odczytu na posiedzeniu naukowym ATK.

2. Redakcja nie jest obowiązana zwracać artykułów i innych materiałów niezamówionych.

3. O przyjęciu do druku nadesłanego materiału decyduje Redakcja i Rada Wydziału. Autor po otrzymaniu decyzji Redakcji o zakwalifikowaniu artykułu do druku jest obowiązany w wyznaczonym mu terminie uzupełnić artykuł pod względem rzeczowym i technicznym wg wskazań Redakcji. Nie zastosowanie się do powyższych wskazań oznacza rezygnację z druku artykułu.

4. Artykuły opracowane w języku polskim (poza sprawozdaniami, recenzjami i komunikatami) muszą mieć dodane streszczenie w języku obcym, oraz oddzielnie napisane polskie tłumaczenie tego streszczenia.

5. Wszelkie przeznaczone do druku załączniki do zgłoszonych prac, jak fotografie, wykresy, tablice itp. muszą być odpowiednio przygotowane i oznakowane celem ułatwienia składania w drukarni i zamieszczenia we właściwym miejscu w tekście pracy. Na odwrocie każdej fotografii, tablicy itp. należy podać tytuł artykułu, nazwisko autora, kolejny numer załącznika, wskazówkę co do miejsca załącznika w artykule.

II. Przekazanie tekstu Redakcji

6. Wszelkie materiały zgłaszane do druku, tak tekst zasadniczy jak i załączniki, muszą być złożone w Redakcji w trzech egzemplarzach. Egzemplarz pierwszy winien być oryginałem maszynopisu, a nie odbitką przez kalkę. Papier 1-go egzemplarza ma być biały (nie w odcieniach kolorowych, np. żółtawym czy różowym, bo to męczy oczy zecera), piśmienny a nie przebitkowy. Stronice nie powinny być sklejan.

¹ Do opracowania niniejszej instrukcji zostały wykorzystane „Wskazówki dla autorów“ umieszczone w *Collectanea theol.* 32 (1961) 227—234.

7. Na stronie pierwszej, po odstępnie od góry na około 10 cm dla umieszczenia w Redakcji znaków dla drukarni, podaje się imię i nazwisko autora, następnie tytuł artykułu sformułowany jasno i krótko. Po tytule następuje wykaz treści podający najważniejsze elementy podziału artykułu, z krótkimi tytułkami, podanymi bez a linea, a więc:

Treść: Wstęp. I II. III. Zakończenie.

8. Przy artykułach poważniejszych umieszcza się na pierwszej stronie imię i nazwisko autora (bez tytułów naukowych, ale z inicjałem przynależności do zakonu), natomiast przy sprawozdaniach, recenzjach, drobnych materiałach umieszcza się imię i nazwisko autora na końcu tekstu.

9. Do tekstu przekazanego Redakcji powinien być dołączony adres autora, na który mają być przesłane próbne odbitki celem dokonania korekty autorskiej

10. W tekstach przekazanych Redakcji do druku może Redakcja wprowadzić konieczne uzupełnienia lub zmiany adiustacyjne.

III. Sposób redagowania tekstu i maszynopisu

11. Materiały przeznaczone do druku mają być złożone w Redakcji w formie maszynopisu. Tekst winien być napisany jednostronnie z zachowaniem podwójnego odstępu między wierszami i marginesu z lewej strony, szerokości przynajmniej na 4 cm, w ilości nie przekraczającej 30 wierszy na karcie. Pismo maszynowe musi być wyraźne, pisane na maszynie o normalnych czcionkach.

12. Artykuł stanowi całość zamkniętą, dlatego wszystkie kartki maszynopisu artykułu trzeba objąć jedną ciągłą paginacją, wyrażoną cyframi arabskimi, także ewentualne dodatki źródłowe i streszczenie w obcym języku. Nie włącza się natomiast do całości artykułu polskiego tłumaczenia streszczenia dokonanego w obcym języku

13. Maszynopis nie może posiadać więcej niż 5 poprawek albo uzupełnień na stronie. Żadne uzupełnienia ani uwagi nie mogą być umieszczane na odwrocie strony z maszynopisem.

14. W maszynopisie nie powinno być żadnych podkreśleń robionych na maszynie lub atramentem. Oznaczenie zmiany kroju czcionek lub sposobu ich złożenia należy robić zwykłym czarnym ołówkiem podkreślając odnośne wyrazy lub litery.

Przyjmuje się następujące znaczenie podkreśleń:

- a) linia falista — czcionki pochyłe czyli kursywa,
- b) linia prosta przerywana — rozstrzelanie liter czyli spacja,
- c) linia prosta ciągła — czcionki półgrube,
- d) linia prosta ciągła z uwagą na marginesie „wersaliki“ — duże litery czyli wersaliki.

15. Teksty przeznaczone do druku powinny być zredagowane i opracowane zgodnie z wymaganiami stawianymi pracom naukowym.

16. Należy unikać wtrącania wyrażeń i zwrotów obcojęzycznych do tekstu polskiego, poza koniecznością użycia terminu technicznego lub określenia nie mającego odpowiednika w języku polskim.

17. Trzeba przestrzegać aktualnie obowiązujących zasad pisowni polskiej. W tekstach obcojęzycznych należy uzupełnić atramentem znaki pisarskie i litery, które nie mogły być prawidłowo odbite na maszynie.

18. W tekście artykułów nie należy uwydatniać tytułów wzmiankowanych prac ani nazwisk ich autorów przez rozstrzelenie (spacjowanie) lub przez stosowanie kursywy.

19. Przeczystość i prawidłowa budowa pracy zgłoszonej do druku powinny znajdować wyraz w podziale treści z zaznaczeniem odpowiednich tytułów, a także w rozumnym stosowaniu wcięć (a linea).

IV. Przypisy, odsyłacze, cytaty

20. Treść odsyłaczy powinna być ograniczona do istotnie potrzebnych szczegółów i dostosowana do każdorazowego przeznaczenia odsyłaczy (cytat dosłowny, wskazanie źródła, potwierdzenie opinii itd.).

21. Odsyłacze umieszcza się w druku u dołu poszczególnych stron, natomiast w maszynopisie najlepiej umieścić je na końcu artykułu, numerując je kolejno od jeden, celem ułatwienia składu i wykluczenia pomyłek.

22. W maszynopisie artykułu numer odsyłacza należy oznaczać cyfrą arabską, obok wyrazu, nieco u góry, bez nawiasu. Natomiast przy samych odsyłaczach (przypisach) należy oznaczać ich kolejne numery cyframi arabskimi wpisanymi bez nawiasu we wcięciu odpowiedniego wiersza (a linea).

23. Przy cytowaniu Pisma św. w odsyłaczach (a także przy wzmiankach w tekście) należy stosować ustalony sposób skracania nazw poszczególnych Ksiąg i cyfry arabskie.

24. Corpus Iuris Canonici, dzieła dekretystów i dekretalistów, Fontes C.J.C., dekryty soboru Trydenckiego, dzieła Ojców Kościoła, dzieła św. Tomusza cytuje się w sposób tradycyjny.

25. W odsyłaczach wskazujących wykorzystany druk samoistny stosuje się następujące dane, oddzielone przecinkami: nazwisko autora i pierwsza litera imienia, tytuł, tom, miejsce wydania razem z rokiem wydania wyrażonym cyfrą arabską, numer strony (por. n. 28).

26. W odsyłaczach wskazujących miejsca cytowane z czasopism: po nazwisku autora i tytule artykułu (jak przy drukach samoistnych) następuje przecinek, a potem tytuł czasopisma, rocznik lub tom czasopisma, rok kalendarzowy w nawiasie, zeszyt (nr) o ile paginacja jest odrębna w zeszytach, numer strony. Używa się cyfr tylko arabskich (por. n. 28).

27. W odsyłaczach wskazujących miejsca cytowane z dzieł zbiorowych: podaje się autora i tytuł artykułu, następuje kropka i litera „W” z dwukropkiem, następnie tytuł dzieła zbiorowego, miejsce i rok wydania, numer strony (por. n. 28).

28. Przykłady:

Kałwa P., Skutki adopcji cywilnej w kościelnym prawie małżeńskim, Lublin 1935 s. 88.

Obertyński Z., Dzieje kanonizacji św. Jacka, Prawo kanon. 4 (1961) 83.

Rybczyk J., Władza uzdrawiania małżeństw w zawiązku w nadzwyczajnych wypadkach, Polonia sacra 9 (1957) nr 2—3 s. 307—309.

Przybylski B., Kapłaństwo wiernych. W: Pod tchnieniem Ducha świętego, Współczesna myśl teologiczna, Poznań 1964 s. 414.

29. W odsyłaczach zawierających cytaty dosłowne podaje się najpierw tekst cytowany w cudzysłowie, a po nim dane określające miejsce cytowania.

30. Do rozpraw lub artykułów nie dołącza się wykazów bibliograficznych literatury wykorzystanej ani też zestawień literatury informującej o danej dziedzinie. O ile takie dane byłyby konieczne, włącza się je do treści artykułu lub umieszcza w odsyłaczu.

V. Korekta autorska

31. Autorom przesyła się do korekty teksty po złożeniu przez drukarnię w tzw. szpaltach wraz z zaadiustowanym tekstem w maszynopisie, według którego należy przeprowadzać sprawdzenie złożonego tekstu.

32. Należy stosować ogólnie przyjęty sposób zaznaczania błędów i ich korygowania. Podczas korekty nie mogą być wprowadzane do tekstu żadne uzupełnienia lub poprawki (uzupełnienia i przeróbki tekstu) o ile nie są konieczne dla usunięcia błędu.

Błędy nie istniejące w maszynopisie, czyli normalną korektę, wykonuje się zwykłym długopisem (kolor czarny lub niebieskawo). Natomiast konieczne poprawki autorskie względnie uzupełnienia maszynopisu należy wykonywać piórem koloru czerwonego — w ten sposób oznaczy się, że te poprawki nie są z winy Drukarni.

33. Korektę należy wykonać w ciągu tygodnia. Nienadesłanie korekty w terminie uważa Redakcja za rezygnację z prawa autora do korekty. Należy odesłać tak poprawiony egzemplarz odbitki jak i maszynopis, który służy jako podstawa podczas dalszych etapów przygotowania tekstu do druku.